

[Lone Dybkjær]

Når alt det er sagt, så lad mig sige, at hvis man møder den finansielle sektors repræsentanter enkeltvis, synes man måske egentlig, at det er hæderlige, noble og ordentlige mennesker. Men når man kigger på sektoren samlet, må man sige, at sektoren har fået et indholdsmæssigt problem og et imageproblem. Og tingene hænger naturligvis sammen. Igen vil jeg gerne understrege, at hvis man møder sektorens personer enkeltvis, kan man få fornuftige dialoger med de pågældende personer. Men når man kigger på sektoren samlet – hele den samlede finansielle sektor – viser attitude og adfærd en opfattelse af sig selv som betydningsfuld, som hævet over de fleste mennesker, med meget stor lukkethed og ligesom hævet over dagligdagen, sådan som danskerne normalt opfatter dagligdagen i Danmark – og det er jo faktisk den finansielle sektors almindelige kunder.

Det kan vel ikke undre nogen, at jeg her vil sige, at det jo er en af de virkelig sidste mandsbastioner. Der findes nogle logebrødre rundt omkring, og man har også kunnet læse om dem her i pinsen; man kan undre sig over, at den type stadig eksisterer, men det står da mænd frit for at gøre den slags, hvis de har lyst til det. Men i den finansielle sektor synes jeg, det er langt mere problematisk. Den er præget af nogle ganske bestemte mandsnormer, og det har den finansielle sektor været de sidste 20-30 år, og alle mulige samtaler med ledelserne i den finansielle sektor fører kun til, at det kan man desværre ikke gøre noget ved, fordi kvinderne nu engang ikke vil påtage sig ledelsesmæssige opgaver i den finansielle sektor.

Jeg synes godt, man kan tillade sig at spørge sig selv, om det er kvindernes skyld eller sektorens skyld. Hver evig eneste gang, jeg møder repræsentanter for den finansielle sektor samlet, må jeg konstatere, det ikke er så underligt, at kvinderne ikke kommer frem, for det er altså nogle normer og nogle måder at håndtere tingene på, som er ledelsesmæssigt anderledes, end man ser i andre dele af samfundslivet – om end store koncerner naturligvis kan have de samme tendenser.

Derfor mener jeg, man er nødt til at kigge lidt nøjere på den finansielle sektor. Eller frem for alt: Den finansielle sektor er faktisk nødt til at se lidt anderledes på sig selv, end den sædvanligvis gør. Det er nemlig ikke nemt at kom-

me i dialog med den finansielle sektor, når man prøver at rejse den slags problemer; det er aldrig den finansielle sektors egen skyld.

Igen synes jeg, det er værd at understrege, at hvis man træffer enkeltpersonerne, så er der ikke noget i vejen med dem, men det bliver på en eller anden måde noget andet, når man møder repræsentanterne på stribe. Og for mig viser Baltica og Hafnia i og for sig blot ekstremerne af et system, der kører i alt for stor lukkethed, og uden at det i virkeligheden er muligt at bryde igennem med at sige: Er dette nu også fornuftigt, eller er dette ikke fornuftigt?

Der er nogle, der har været inde på spørgsmålet om de offentlige repræsentanter. Det er rigtigt, at de er undergivet tavshedspligt, og derfor kan det være svært at sige, hvad de offentlige repræsentanter rent faktisk gør, men det er min egen oplevelse bl.a. ved at snakke med andre om det – selvfølgelig under hensyntagen til den nødvendige fortrolighed – at den offentlige sektors repræsentanter faktisk prøver på at få en dialog med både direktionerne og den øvrige bestyrelse om nogle af disse spørgsmål. Og de offentlige repræsentanter har jo den meget store fordel, at de i virkeligheden kan tillade sig at tale fuldstændig frit fra aktionærinteresser i al almindelighed. På den måde har de offentlige repræsentanter jo ikke noget i klemme, hvad de øvrige bestyrelsesmedlemmer meget vel kan have. At det så kan være ganske hårdt indimellem at være offentlig repræsentant, hvis man påtager sig den rolle, er så en anden sag.

Jeg tror altså, det er meget nødvendigt, at sektoren i langt højere grad, end den gør i dag, kigger på sig selv og i højere grad spørger sig selv, hvad den kan gøre for både indholdsmæssigt og imagemæssigt at komme bedre af sted, end den rent faktisk gør i dag. Man kan fristes til at mene, at den finansielle sektor i virkeligheden betragter al lovgivning, vi gennemfører herinde, som maksimumlovgivning, hvor den i højere grad skulle sige, at der er tale om minimumlovgivning. Og der var vel ikke noget i vejen for, at den finansielle sektor selv prøvede at komme med nogle mere konstruktive forslag til, hvordan den kunne være mere åben, end den er i dag.

Med andre ord tror jeg, det er nødvendigt, at man øver større selvkritik end den, man udviser i dag, og at man prøver på at komme ud af